

V mechovém lůžku natotata usnul. A spal, i když fu-
kavec cukroval les bílým sněhem. A spal by možná
ještě déle, kdyby nezaslechl podivné křupání. Posadil
se na lůžku, překvapeně koukal kolem sebe. „Copak
se děje, Loudo? Zima už skončila?“

Louda se uchichtl: „I kdeže, Smíchulo, zima sotva
začala. To tě nejspíš probudilo kručení v břiše. Pojd',
najíme se.“

Smíchula se zamračil. I kdepak, nevzbudil ho kuchař
hlad. Zvuk, který mu křupe v uších, je jiný. Smíchula
vykoukl z veverčího hnízda. Všude bylo bílo. Krajina
spala pod sněhovou peřinou.

Křup. Křup. Křup. Ozvalo se znovu. Smíchula si
z dlaní udělal kukátko, aby viděl, co ruší zimní klid.
A už to vidí. Mezi stromy se šine sněhulák. Ale jaký?
Nedodělaný! Hrncem mu chybí, oči, pusou nemá, místo
nosu klacík, na kterém sedí sýkorka.

„Haló, vy dva, co to tam vyvádíte?“ zvolal kouzelník.

